

— w celu ustalenia, czy pomiędzy osobą, której nakaz dotyczy, a państwem członkowskim wykonania nakazu istnieje więź pozwalająca na stwierdzenie, że dana osoba „przebywa” w tym państwie w rozumieniu art. 4 pkt 6, organ sądowy wykonujący nakaz powinien dokonać całościowej oceny kilku obiektywnych elementów charakteryzujących sytuację, w której znajduje się ta osoba, wśród których znajdują się w szczególności długość, charakter i warunki pobytu osoby ściganej, a także więzi rodzinne i ekonomiczne, które utrzymuje ona z państwem członkowskim wykonania nakazu.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas) — Postępowanie zainicjowane przez Ingę Rinau

(Sprawa C-195/08 PPU) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Wykonywanie w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Wniosek o nieuznanie orzeczenia o powrocie dziecka bezprawnie zatrzymanego innym państwem członkowskim — Pilny tryb prejudycjalny)

(2008/C 223/30)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Inga Rinau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Wykładnia art. 21, 23, 24, 31 ust. 1, 40 ust. 2 i 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wniosek o nieuznanie w państwie członkowskim A orzeczenia wydanego przez sąd państwa członkowskiego B, nakazującego powrót dziecka, uznanego za bezprawnie zatrzymane w państwie członkowskim A przez jego matkę, jego ojcu zamieszkałemu w państwie członkowskim B, któremu przyznano władzę rodzicielską nad dzieckiem

Sentencja

- 1) Z chwilą gdy orzeczenie o odmowie powrotu zostało wydane i przekazane do wiadomości sądu państwa pochodzenia, dla celów wydania świadectwa przewidzianego w art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 bez znaczenia jest, czy orzeczenie to zostało zawieszono, zmienione, uchylone lub w każdym razie nie uprawomocniło się albo zostało zastąpione orzeczeniem o powrocie, o ile powrót dziecka w rzeczywistości nie nastąpił. Jeżeli nie wyrażono żadnej wątpliwości do autentyczności tego świadectwa, a samo świadectwo zostało sporządzone przy użyciu formularza, którego wzór znajduje się w załączniku IV do rozporządzenia, to sprzeciwienie się uznaniu orzeczenia o powrocie jest zabronione, a do sądu wezwanego należy wyłącznie nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu zaopatrzonemu w świadectwo i zezwolenie na powrót dziecka.
- 2) Z wyjątkiem przypadku, gdy postępowanie dotyczy orzeczenia zaopatrzonego w świadectwo na podstawie art. 11 ust. 8, art. 40 i art. 42 rozporządzenia nr 2201/2003, każda ze stron może złożyć wniosek o nieuznanie orzeczenia sądowego, nawet jeżeli wcześniej nie został złożony wniosek o uznanie orzeczenia
- 3) Artykuł 31 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003, w zakresie w jakim stanowi, że osoba, przeciwko której wykonuje się orzeczenie, ani dziecko w tym stadium postępowania nie mają możliwości złożenia jakiegokolwiek oświadczenia, nie ma zastosowania w postępowaniu w sprawie nieuznania orzeczenia sądowego wszczętego mimo braku wcześniejszego wniosku o uznanie tego samego orzeczenia. W takiej sytuacji strona pozwana, która domaga się uznania, może składać oświadczenia.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05, Guigard przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 maja 2008 r. przez Philippe’a Guigarda

(Sprawa C-214/08 P)

(2008/C 223/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Philippe Guigard (przedstawiciele: S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania,
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w dniu 11 marca 2008 r. w sprawie T-301/05,
- uwzględnienie żądań stwierdzenia nieważności i zasądzenia odszkodowania przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania wynikłymi w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności i w związku z odwołaniem

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo trzy zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach pierwszego zarzutu, składającego się z dwóch części, wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że Sąd dokonał błędnej wykładni czwartej konwencji z Lomé (¹).

Błąd polegał po pierwsze na tym, że Sąd orzekł, iż zgodnie z art. 313 ust. 2 lit. k konwencji z Lomé krajowy organ zarządzający decyduje o zatrudnieniu konsultantów i innych ekspertów technicznych, bez uwzględniania kompetencji Komisji w zakresie kontroli budżetowej i zarządu funduszami, przyznanej jej na mocy tej konwencji i bez uwzględnienia obowiązku Komisji udzielenia krajowemu organowi zarządzającemu technicznej pomocy przy negocjowaniu kontraktów.

Po drugie błąd Sądu polega na stwierdzeniu, że wniosek krajowego organu zarządzającego do Komisji o zatwierdzenie decyzji w przedmiocie przedłużenia umowy wnoszącego odwołanie powinno zawierać wyraźne odniesienie do art. 314 konwencji z Lomé, by zaczął biec ustanowiony w tym przepisie termin 30-dni, chociaż tego rodzaju wymóg z tego przepisu nie wynika. Zdaniem wnoszącego odwołanie, gdyby Sąd dokonał prawidłowej interpretacji wskazanego przepisu, powinien on być stwierdzić, że Komisja nie dochowała tego terminu.

W ramach zarzutu drugiego, wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest wadliwy ze względu na ewidentną sprzeczność w swym uzasadnieniu, ponieważ Sąd orzekł, w zakresie zarzutu naruszenia art. 317 lit. a) konwencji z Lomé, iż z jednej strony zarzut ten jest wniesiony po terminie, a z drugiej strony jest on zasadniczo tożsamy z zarzutem naruszenia art. 313 ust. 2 lit. k) konwencji. Zdaniem wnoszącego odwołanie, ten sam zarzut nie może zostać odrzucony jako niedopuszczalny i oddalony jako niezasadny.

W ramach zarzutu trzeciego, wnoszący odwołanie podnosi, że Trybunał naruszył jego prawo do obrony, po pierwsze poprzez brak uwzględnienia wszystkich argumentów, które wnoszący odwołanie podniósł na rozprawie, i po drugie poprzez przeinaczenie zakresu zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego

naruszenia zasad staranności, dobrej administracji i zasad ochrony uprawnionych oczekiwań.

(¹) Czwarta konwencja zawarta pomiędzy państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) a Europejską Wspólnotą Gospodarczą, podpisana w Lomé w dniu 15 grudnia 1989 r. (przyjęta na mocy decyzji Rady i Komisji 91/400/EWWiS, EWG z dnia 25 lutego 1991 r. w sprawie wniosków czwartej Konwencji AKP-EWG, Dz.U. L 229, s. 1) zmieniła umowę podpisaną na Mauritiusie w dniu 4 listopada 1995 r. (Dz.U. L 156, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania) w dniu 26 maja 2008 r. — Eva Martín Martín przeciwko EDP Editores, S.L. oraz Juan Caballo Bueno

(Sprawa C-227/08)

(2008/C 223/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Salamanca (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eva Martín Martín

Pozostałe strony: EDP Editores, S.L. i Juan Caballo Bueno

Pytania prejudycjalne

Czy art. 153 w związku z art. 3 i 95 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz z art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i dyrektywą Rady 85/577/EWG (¹) z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa, a konkretnie jej art. 4, należy interpretować w ten sposób, że sąd rozpoznający apelację od wyroku wydanego w pierwszej instancji ma prawo stwierdzić z urzędu nieważność umowy objętej zakresem tej dyrektywy, jeżeli nieważność ta nie została w ogóle podniesiona w trakcie rozpoznawania zarzutów w postępowaniu nakazowym, w postępowaniu w pierwszej instancji ani w skardze apelacyjnej, przez pozwanego konsumenta?

(¹) Dz.U. L 372, s. 31.